

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 27 października 2020 r.

DIH-4.709.46.2020.BP

DECYZJA DIH-IV/55/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim z 2 września 2020 r. (sygnatura: BP.8361.21.2020.AS), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 16.000 zł (słownie: szesnaście tysięcy złotych) z tytułu ponownego naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy,

- **uchyliła zaskarżoną decyzję**
- **wymierza karę pieniężną z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen w wysokości 3.200 zł (słownie trzy tysiące dwieście złotych)**

UZASADNIENIE

Pismem z 3 czerwca 2020 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292, z późn. zm.), zwanej dalej „*Prawem przedsiębiorców*”, Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim, zwany dalej również „*Lubuskim WIIH*”, zawiadomił przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, zwanego dalej również „*Stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „*ustawą o informowaniu o cenach*”. Przedmiotowe pismo Strona odebrała 5 czerwca 2020 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniu 23 czerwca i 3 lipca 2020 r. przez inspektorów reprezentujących Lubuskiego WIIH, w sklepie „Biedronka”, mieszczącym się w Witnicy przy ul. Żwirowej 1, należącym do Strony, sprawdzono prawidłowość informowania o cenach wybranych losowo 130 asortymentów produktów znajdujących się w ofercie handlowej, stwierdzając:

- brak uwidocznionych cen w przypadku 5 partii produktów,
  - niezgodność ceny uwidocznionej w miejscu sprzedaży z ceną zakodowaną w kasie w przypadku 5 partii produktów,
  - brak cen jednostkowych w przypadku 18 partii produktów,
- co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. poz. 2121), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen*”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 3 lipca 2020 r. (nr akt kontroli: BP.8361.21.2020).

W okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie przepisów po raz pierwszy organ ujawnił dwa przypadki naruszenia wymagań ustawy o informowaniu o cenach w toku kontroli przeprowadzonych w następujących okresach:

1. 28 sierpnia i 11 września 2019 r. – stwierdzono brak informacji o cenach produktów (sprawa BP.8361.62.2019.AS) – decyzją z 21 października 2019 r. nałożono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł,
2. 28 maja i 10 czerwca 2020 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych produktów (sprawa ZZG.8361.28.2020.KB) – decyzją z 24 lipca 2020 r. nałożono karę pieniężną w wysokości 3.000 zł.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 3 sierpnia 2020 r., Lubuski WIIH poinformował przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu kolejnego – trzeciego – naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 2 września 2020 r. (sygnatura: BP.8361.21.2020), Lubuski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 16 000 zł (słownie: szesnaście tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu trzeciego naruszenia obowiązku uwidaczniania cen i cen jednostkowych towarów w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Decyzja została odebrana w dniu 4 września 2020 r.

Pismem z dnia 14 września 2020 r. (data stempla 15 września 2020 r.), Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*”, odwołanie od ww. decyzji zarzucając naruszenie:

- a) przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 w zw. z art. 77 w zw. z art. 80 kpa poprzez newszechstronne rozważenie zebranego materiału dowodowego z naruszeniem zasady prawdy obiektywnej, zasady zaufania obywateli do organu, zasady przestrzegania interesu społecznego, tj.
  - pominięcie okoliczności, iż strona niezwłocznie usunęła wszelkie nieprawidłowości oraz podjęła czynności mające na celu eliminację nieprawidłowości na przyszłość;
  - niepodjęcie wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, a także niezzebranie w sposób wyczerpujący

materiału dowodowego m.in. poprzez oparcie się wyłącznie na niewielkiej części asortymentu;

- niewzięcie pod uwagę okoliczności, że strona prowadzi sieć sklepów;
- niewzięcie pod uwagę i nieodniesienie się do wyjaśnień i wniosków strony złożonych w toku kontroli i postępowania administracyjnego;

co doprowadziło do błędnych ustaleń stopnia faktycznego tj. uznania, że doszło do najwyższego stopnia naruszenia obowiązków informacyjnych wynikających z ustawy, podczas gdy naruszenie dotyczyło wyłącznie 23 produktów oraz uznania, że dotychczasowa działalność stanowi okoliczność zaostrzającą wymiar kary;

- b) przepisów prawa materialnego tj. art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez:
- uznanie, że doszło do najwyższego stopnia naruszenia obowiązków z w/w ustawy, podczas gdy naruszenie dotyczyło wyłącznie 23 partii towarów;
  - niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy poprzez pominięcie okoliczności, iż wszystkie naruszenia zostały usunięte oraz podjęto działania mające na celu poprawę poziomu przestrzegania przepisów ustawy;
  - niewłaściwą ocenę dotychczasowej działalności przedsiębiorcy poprzez pominięcie okoliczności, iż wszystkie uprzednie kary nałożone na stronę w ciągu 12 miesięcy wstecz dotyczyły innych sklepów, jak również poprzez pominięcie okoliczności, iż strona prowadzi sieć kilku tysięcy sklepów, zatem brak 23 cen nie może być uznany za najwyższy stopień naruszenia obowiązków, gdyż należy brać pod uwagę skalę działalności przedsiębiorcy, w tym liczbę sklepów oraz ilość asortymentu;
  - pominięcie okoliczności, iż brak 23 cen stanowi zdecydowaną poprawę w stosunku do poprzednich naruszeń w zakresie oznaczania cen – tj. podczas kontroli w innych sklepach stwierdzono:
    - w dniach 28.08.2019 – 11.09.2019 – 57 nieprawidłowości,
    - w dniach 28.05.2020 - 10.06.2020 – 39 nieprawidłowości.

Pismem z 1 października 2020 r., Prezes UOKiK poinformował w/w przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;

5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu, o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według objętości,
- 2) kilogram lub tonę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy,
- 3) metr lub metr kwadratowy – dla towarów sprzedawanych według długości lub powierzchni,
- 4) sztukę – dla towarów sprzedawanych na sztuki.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40 000 zł.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w należącej do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie placówce handlowej, stwierdzono nieprawidłowości w informowaniu o cenach w przypadku 23 partii produktów spośród 130 poddanych ocenie, co było, jak stwierdził Lubuski WIIH, trzecim w okresie 12 miesięcy naruszeniem przez stronę obowiązujących przepisów w zakresie uwidaczniania cen.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Lubuski WIIH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 16 000 zł na w/w przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Strona w odwołaniu zarzuca naruszenie przepisów postępowania poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, wskutek której, organ wyprowadził błędny wniosek o najwyższym stopniu naruszenia obowiązków, co pozostaje w sprzeczności ze stanem faktycznym stwierdzonym w protokole wykazującym naruszenie zaledwie w stosunku do 23 produktów, co na tle ponad 5 tysięcy produktów znajdujących się w sprzedaży świadczy o nieznacznym (znikomym) stopniu naruszenia.

Konsekwencją powyższego uchybienia jest błędne zastosowanie art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez nieuwzględnienie znikomego stopnia naruszenia obowiązków przez przedsiębiorcę. Ponadto Strona zarzuca naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach także poprzez:

- pominięcie okoliczności, że wszystkie naruszenia zostały usunięte oraz podjęto działania mające na celu poprawę poziomu przestrzegania przepisów ustawy;
- pominięcie okoliczności, że wszystkie uprzednie karty nałożone w ciągu 12 miesięcy poprzedzających przedmiotowe naruszenie dotyczyły innych sklepów, a ponadto naruszenie stwierdzone w stosunku do 23 partii produktów nie może być uznane za najwyższy stopień naruszenia w sytuacji gdy przedsiębiorca prowadzi sieć kilku tysięcy sklepów ze znaczną ilością asortymentu;

- pominięcie okoliczności, że brak 23 cen stanowi zdecydowaną poprawę w stosunku do uprzednich naruszeń w zakresie oznaczania kar.

W toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK przeprowadził analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty zawarte w odwołaniu.

Prezes UOKiK dokonując analizy akt sprawy oraz treści skarżonej decyzji zwrócił uwagę na stwierdzenie zawarte w protokole kontroli, że w przypadku 5 partii produktów stwierdzono niezgodność ceny uwidocznionej w miejscu sprzedaży z ceną zakodowaną w kasie. Przedmiotowe naruszenie nie zostało uwzględnione przez organ I instancji przy ustalaniu stanu faktycznego.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o informowaniu o cenach cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W świetle powyższego, błędna informacja co do ceny nie daje konsumentom należytej wiedzy na temat sprzedawanego produktu i może zakłócić proces decyzyjny, co do potencjalnie nabywanego produktu. Stwierdzona rozbieżność cen pomiędzy ceną uwidoczną na półce a ceną ujawnioną w kasie oznacza w praktyce, iż na półce nie ma umieszczonej ceny jednoznacznej, a więc jest to tożsame z brakiem ceny. W związku z powyższym Prezes UOKiK stwierdza, iż Strona dopuściła się naruszenia przepisów ustawy o cenach tj:

- brak uwidocznionych cen polegający na fizycznym braku informacji o cenach w przypadku 5 partii produktów;
- brak uwidocznionych cen polegający na niezgodności ceny uwidocznionej w miejscu sprzedaży z ceną zakodowaną w kasie w przypadku 5 partii produktów;
- brak cen jednostkowych w przypadku 18 partii produktów.

Po przeprowadzonym postępowaniu organ drugiej instancji wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o informowaniu o cenach, co powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 w/w ustawy przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

Strona odnośnie przesłanki stopnia naruszenia podniosła zarzut, że nie można mówić o najwyższym stopniu naruszenia w sytuacji, gdy dotyczyło ono zaledwie 23 produktów na ponad 5 tysięcy produktów znajdujących się w sprzedaży, przy czym również liczba towarów kontrolowanych tj. 130 produktów stanowi niewielką część a mianowicie 0,17 całości. Jak twierdzi Strona: *„przy ocenie stopnia naruszenia obowiązków należało wziąć pod uwagę liczbę całego asortymentu dostępnego w sklepie i dopiero te wartości należy porównać z ilością stwierdzonych naruszeń, zaś poważne naruszenia mają miejsce wtedy, gdy dotyczą przeważającej ilości asortymentu, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.”* Strona wskazuje przy tym, że stopień naruszenia jest także determinowany przez fakt,

iż prowadzi ona sieć kilku tysięcy sklepów, co wg. Strony dodatkowo wskazuje, że brak cen w przypadku 23 produktów nie może mieć stopnia znacznego.

Przy ustalaniu przesłanki stopnia naruszenia, decydująca nie jest liczba skontrolowanych produktów (a co za tym idzie liczba produktów dotkniętych uchybieniem) czy ich rodzaj. Nie sposób również uznać, że kontrola powinna objąć całość sprzedawanych produktów, co byłoby niewykonalne. Dlatego też kontrola obejmuje tylko część sprzedawanych produktów, przyjmując, że jest ona reprezentatywna dla całości produktów znajdujących się w sprzedaży. Z tego też względu przy ustalaniu przesłanki stopnia naruszenia bierze się pod uwagę stosunek towarów dotkniętych naruszeniem w zakresie informowania o cenach do ogółu towarów skontrolowanych, bez względu na to, jak wielka partia produktów jest objęta kontrolą. Należy przy tym zauważyć, że w przedmiotowej sprawie stwierdzony naruszenia dotyczą 17,69% kontrolowanych towarów. Nieprawidłowe jest więc rozumowanie Strony, że organ wymierzył karę za nieprawidłowości dotyczące jedynie 23 towarów, w rzeczywistości bowiem organ wymierzył karę za naruszenie obowiązku informowania o cenach stwierdzone w stosunku do 17,69% kontrolowanych towarów. Bezprzedmiotowym jest tym samym argument Strony, iż na ustalenie stopnia naruszenia ma również fakt prowadzenia przez nią sieci handlowej liczącej kilka tysięcy placówek. Kontrola jest bowiem przeprowadzana w konkretnej placówce handlowej i to tej placówki dotyczy ustalony stan faktyczny. Stąd też, nie można zgodzić się ze Stroną, iż stopień naruszenia jest uzależniony od powołanej przez nią okoliczności.

Organ wskazuje, że przy rozpatrywaniu przesłanki stopnia naruszenia obowiązków należy odwołać się do art. 4 ust. 1 w/w ustawy, zgodnie z którym, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Cena należy do podstawowych, istotnych elementów zawieranych umów sprzedaży wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji przez konsumentów o zawarciu konkretnej umowy, zaś cena jednostkowa jest z kolei podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. Jak już wskazano powyżej, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o informowaniu o cenach cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W świetle powyższego, błędna informacja co do ceny, nie daje konsumentom należytej wiedzy na temat sprzedawanego produktu. Z kolei brak informacji o cenie przejawiający się w tym, iż towar nie jest opatrzony jakąkolwiek informacją o cenie powoduje, iż potencjalny konsument nie ma żadnej wiedzy na temat sprzedawanego produktu. Zgodnie z art. 1 dyrektywy nr 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. Urz. WE L 80 z 04.07.1998) wdrożonej ustawą o informowaniu o cenach towarów i usług celem niniejszej dyrektywy jest ustalenie podawania ceny sprzedaży oraz ceny za jednostki miary produktów oferowanych konsumentom przez podmioty gospodarcze w celu lepszego przekazywania informacji konsumentom oraz ułatwienia porównywania cen. W świetle powyższego

nie ulega wątpliwości, iż zarówno fizyczny brak ceny jak i błędna cena wywołują ten sam skutek tj. konsument nie ma należytej informacji na temat oferowanego towaru. Z kolei, brak cen jednostkowych, uniemożliwia konsumentom porównanie oferowanych towarów z towarami podobnymi, lecz o innej masie lub objętości, a co za tym idzie, utrudnia konsumentom wybór odpowiedniego dla nich towaru. Nieuwidoczność tego rodzaju informacji, nawet przy niewielkiej ilości towarów, stanowi znaczny stopień naruszenia (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 1400/19: „*Nie można natomiast, w ocenie Sądu, podzielić zarzutu skargi o znikomym stopniu naruszenia obowiązku informowania o cenach w przedmiotowej sprawie. Jeżeli bowiem przyjrzeć się produktom, w stosunku do których ceny nie były uwidocznione, ewidentnie widać, że dotyczą one szeroko rozumianej chemii gospodarczej. Tym samym klienci poszukujący towarów w tym właśnie dziale sklepu, istotnie pozbawieni zostali podstawowej informacji, która winna im zostać zapewniona przez Skarżącą, a więc ceny produktu. Bez tej podstawowej informacji trudno mówić o realizacji jednej z dyrektyw ujętych w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach a więc umożliwieniu klientom porównania cen konkurencyjnych towarów.*”).

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK stwierdza, że organ I instancji słusznie uznał, iż stopień naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług jest znaczny.

Kolejną przesłanką wymiaru kary jest dotychczasowa działalność podmiotu działającego na rynku. Strona odnośnie tej przesłanki podnosi argument, iż Organ nie uwzględnił dotychczasowej działalności przedsiębiorcy w jej aspekcie pozytywnym tj. pominął te działania i czynności, które przedsiębiorca podejmuje po kontrolach, a które mają na celu usunięcie nieprawidłowości oraz zapobieżenie ich występowaniu w przyszłości. Strona zarzuca również, że organ wymierzając karę nie wziął pod uwagę faktu, że nastąpiła znaczna poprawa w oznaczaniu cen w stosunku do tych naruszeń jakie zostały stwierdzone w okresie 12 miesięcy poprzedzających przedmiotowe naruszenie. Strona zarzuca ponadto, że organ błędnie przeanalizował przedmiotową przesłankę, ponieważ nie wziął pod uwagę faktu, że wspomniane naruszenia dotyczyły innych sklepów.

Odnosząc się do powyższych zarzutów należy zwrócić uwagę, iż usunięcie stwierdzonych naruszeń nie jest tożsame z przesłanką dotychczasowego działania, stąd też nie będzie miało ono znaczenia przy analizie tej przesłanki ale dopiero przy wymiarze kary za ewentualne późniejsze naruszenia. Ponadto nieprawidłowości w zakresie informowania o cenach nie zostały usunięte po otrzymaniu zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, lecz dopiero w czasie jej trwania, co potwierdza protokół.

Nie sposób również podzielić zapatrywania Strony co do znacznej poprawy na tle poprzednich naruszeń. Jak już wskazano, liczba stwierdzonych naruszeń wynosi 17,69% kontrolowanych towarów, natomiast we wcześniejszym okresie liczba ta wyniosła odpowiednio 75% i 19,69%. Należy przy tym odwołać się do w/w dyrektywy 98/6/WE, zgodnie z którą, wymierzona kara powinna być skuteczna, co oznacza, że jej skutkiem powinno być całkowite wyeliminowanie naruszeń. Tymczasem, skoro takie naruszenie po raz kolejny zostało stwierdzone i jego skala jest zaledwie o 2 punkty procentowe mniejsza w

stosunku do ostatniego, to nie sposób zgodzić się z argumentem Strony jakoby w jego działaniu miała nastąpić znaczna poprawa.

Nie sposób również zgodzić się z argumentem, iż Organ nie wziął pod uwagę, że wcześniejsze naruszenia dotyczyły innych sklepów. Brzmienie art. 6 ustawy o informowaniu o cenach wyraźnie odnosi ten przepis do naruszenia, którego dopuszcza się przedsiębiorca. Jest to więc jedyne kryterium podmiotowe zawarte w tej regulacji. Kontrolowany sklep nie jest odrębnym podmiotem gospodarczym, a tym samym, nie jest możliwe zawężenie odpowiedzialności przedsiębiorcy za naruszenie przepisów w/w ustawy tylko do tej konkretnej placówki handlowej.

Analizując przesłankę dotychczasowego postępowania Prezes UOKiK wziął pod uwagę, że przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy od dnia pierwszej kontroli, włączywszy kontrolę, której ustalenia stanowią podstawę do wszczęcia przedmiotowego postępowania, po raz trzeci naruszył przepisy o uwidacznianiu cen. Istotnym jest tu również fakt, że kontrole we wszystkich w/w przypadkach poprzedzone były zawiadomieniem o zamiarze przeprowadzenia kontroli. Strona miała więc możliwość odpowiedniego przygotowania się do kontroli, tym bardziej, że działalność gospodarczą prowadzi od grudnia 2004 roku, a więc należy założyć, że Stronie znany jest obowiązek uwidaczniania cen wynikający obecnie z ustawy o informowaniu o cenach. Tymczasem fakt, iż w okresie 12 miesięcy poprzedzających przedmiotowe naruszenie, stwierdzono dwa naruszenia w zakresie informowania o cenach, jednoznacznie wskazuje, że Strona nie przywiązuje należytej wagi do wykonywania obowiązków nałożonych na nią przedmiotową ustawą.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się także wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, który został ustalony przez organ na podstawie oświadczenia Strony z 10 października 2019 r.

Prezes UOKiK, stoi również na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania instytucja odstąpienia od wymierzenia kary. Mianowicie, zgodnie z art. 189f § 1 kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z zebranego materiału wynika, że waga naruszenia nie jest znikoma, ponieważ brak cen jest naruszeniem interesów konsumentów w zakresie ich prawa do informacji. Z kolei ewentualne usunięcie naruszenia prawa nie spełni celów kary, mającej nie tylko funkcję dyscyplinującą – represyjną, ale też i prewencyjną. Organ I instancji słusznie przy tym zauważył, że ustalony stan faktyczny nie dawał podstawy do uznania wagi naruszenia prawa za znikomą. Należy więc stwierdzić, że, organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż nie zachodzą podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 kpa. Odnosząc się natomiast do art. 189f § 2 kpa, który wskazuje na możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadkach innych niż wymienione

w art. 189f § 1, Prezes Urzędu zwraca uwagę, że powtarzające się naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu ocenach nie pozwalają na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Celem tym jest przestrzeganie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Podsumowując, Organ stoi na stanowisku, iż wszystkie przesłanki wymiaru kary wskazane w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach zostały uwzględnione przy wymiarze kary i przeanalizowane w sposób prawidłowy. Faktem jest również, że w przedmiotowej sprawie spełniona została przesłanka z art. 6 ust. 2 w/w ustawy podnosząca górny limit wymierzanej kary do 40.000 zł.

Z drugiej jednak strony należy mieć na względzie, że ustawa o informowaniu o cenach towarów i usług wdraża dyrektywę 98/6/WE. Zgodnie z art. 8 w/w dyrektywy kary pieniężne za naruszenie obowiązku informowania konsumentów o cenie oferowanych produktów i usług muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Kara wymierzona za poprzednie naruszenie o wielkości 19,69% w stosunku do kontrolowanych towarów wyniosła 3.000 zł. Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że wymiarzenie, za naruszenie o zbliżonej wielkości (mimo, że w warunkach recydywy), kary w kwocie 16.000zł, a więc ponad 5-krotnie wyższej, podważa wspomnianą przesłankę proporcjonalności. Biorąc pod uwagę kryteria wymiaru kary wskazane zarówno w art. 6 ust. 3 w/w ustawy, jak również w dyrektywie nr 98/6/WE zasadnym jest obniżenie wysokości wymierzonej kary. Mając powyższe na uwadze, organ odwoławczy, uchylił decyzję organu pierwszej instancji i orzekł co do istoty wymierzając stronie karę pieniężną w wysokości 3.200 zł.

W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona stronie kara w wysokości 3.200 zł jest proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby produkty dostępne w obrocie były opatrzone cenami w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193, z późn. zm.), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

*Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/*

Otrzymują:

1. (...) pełnomocnik Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie,
2. Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim
3. a/a